

ΜΙΣΕΛ
ΑΝΤΑΜΣ-ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Μικρές Ευχές

Μοδιιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΘΕΟΔΩΡΑ ΔΑΡΒΙΡΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τώρα

Ξημέρωσε η αγαπημένη της μέρα του χρόνου και η Ελίζαμπεθ Ντάβενπορτ ξύπνησε μόνη, όπως κάθε πρωί τις τελευταίες πέντε σχεδόν δεκαετίες. Το σπίτι της ήταν μια μικρή αγροικία κουρνιασμένη στην άκρη της ακτογραμμής της Κορνούαλης, βόρεια του Λαντς Εντ και νότια από... τα πάντα. Αν κοιτούσε κάποιος το σπίτι απέξω -αν και η Ελιζαμπεθ πολύ αμφέβαλε ότι τραβούσε την προσοχή οποιουδήποτε περαστικού-, θα το θεωρούσε πολύ μικρό για διώροφο και δεν θα φανταζόταν ότι υπήρχε μια εσωτερική σκάλα που ξετυλιγόταν ακριβώς στο κέντρο του. Έμοιαζε, θαρρείς, καμπουριασμένο, σαν να φοβόταν ότι θα το παρέσυραν τα ρεύματα του Ατλαντικού που σιγόβραζαν μόλις λίγα μέτρα πιο κάτω. Ωστόσο, ήταν ευρύχωρο, περισσότερο από ό,τι χρειαζόταν η Ελιζαμπεθ, και είχε υπέροχη θέα που της επέτρεπε να ζωγραφίζει το αλ-

λοπρόσαλλο σκηνικό χωρίς να χρειάζεται καν να ανοίξει την πόρτα. Δεν υπήρχε λόγος να πολυβγαίνει από το σπίτι, ούτε και την ενδιέφερε ιδιαίτερα ο κόσμος εκεί έξω. Η σημερινή μέρα όμως ήταν διαφορετική. Σήμερα την ενδιέφερε τι υπήρχε εκεί έξω, γιατί ήταν η μέρα του χρόνου που επέστρεφε ο Τομ.

Τα μάτια της προσαρμόστηκαν στη λιακάδα που φιλτραριζόταν μέσα από τις δαντελωτές κουρτίνες, χαρούμενες φωνές φτερούγιζαν πάνω από το νανούρισμα των κυμάτων. Χωρίς να εγκαταλείψει τη ζεστασιά των σκεπασμάτων της, ψαχούλεψε με το χέρι της την αδειανή πλευρά του κρεβατιού χαϊδεύοντας το σεντόνι, κολλαριστό όπως την ημέρα που το σιδέρωσε. Αν και ο Τομ δεν είχε κοιμηθεί ποτέ στο συγκεκριμένο κρεβάτι, η αίσθηση της απουσίας του ήταν απίστευτα έντονη. Ωστόσο, το δυσαναπλήρωτο κενό που είχε αφήσει πίσω του απάλυνε κάπως με την ετήσια επιστροφή του στο Πόρθσενεν, όταν ερχόταν να αφήσει στο κατώφλι της μια γλάστρα με έναν γαλάζιο κρόκο από την οποία κρεμόταν μια ευχή στην άκρη ενός κορδονιού. Η ευχή είχε πάντα σχέση με κάτι που θα έκαναν αν ήταν μαζί εκείνη την ημέρα, ας πούμε, θα χουζούρευαν στο κρεβάτι, θα γευμάτιζαν σε ένα εστιατόριο ή θα έβλεπαν την οικογένειά τους να μεγαλώνει. Και μολονότι ποτέ δεν είχαν εκπληρώσει καμία από αυτές τις ευχές, η επιστροφή του σήμαινε πως για πολύ λίγο κάθε χρόνο οι ζωές τους έσμιγαν. Εκείνη την ημέρα όλα ήταν όμορφα, ένιωθε πως ήταν πραγματικά ο εαυτός της, κάτι που δεν συνέβαινε τις υπόλοιπες τριακόσιες εξήντα τέσσερις ημέρες του χρόνου. Και αυτό που ήξερε η Ελίζαμπεθ, που έκανε την καρδιά

της να σκιρτά όταν αντίκριζε το μικρό γαλάζιο λουλούδι, ήταν πως για να μπαίνει σε τόσο κόπο, να τηρεί το ραντεβού του ανελλιπώς, αυτό σήμαινε ότι αγαπιούνταν το ίδιο όπως την ημέρα που είχαν πρωτοφιληθεί. Με το κεφάλι της στο μαξιλάρι και τα μάτια σφαιριστά, θυμήθηκε εκείνη την πρώτη ευχή:

1969:

*Εύχομαι να μπορούσαμε σήμερα
να χουζουρέψουμε στο κρεβάτι
ακούγοντας τον ήχο των κυμάτων.*

Αφού έμεινε για λίγη ώρα ακόμη ξαπλωμένη, η Ελίζαμπεθ σηκώθηκε, τα πόδια της κρύα πάνω στο γυμνό, ξύλινο πάτωμα. Άπλωσε το χέρι για να ξεκρεμάσει τη ροζ ρόμπα της από το πίσω μέρος της πόρτας. Όπως γλιστρούσε τα χέρια της μέσα από τα μανίκια, άθελά της χαμογέλασε. Καμιά φορά ο Τομ της άφηνε κι άλλα δώρα μαζί με το λουλούδι. Τη μια χρονιά ένα ζευγάρι ορειβατικές μπότες, μια άλλη, ένα μπουκάλι σαμπάνια για να γιορτάσουν μια δεκαετία αγάπης. Είχαν περάσει τόσα χρόνια, που δεν ήταν πλέον σίγουρη αν μπορούσε να θυμηθεί τότε ακριβώς της είχε δωρίσει τη ροζ ρόμπα. Πάντως τη φορούσε κάθε μέρα από τότε. Και σήμερα έκλειναν πενήντα χρόνια από τότε που της είχε υποσχεθεί ότι θα την αγαπούσε για όλη την υπόλοιπη ζωή του, από τότε που της είχε χαρίσει τον πρώτο κρόκο· το στομάχι της φτερούγισε και μόνο στη σκέψη του δώρου που θα της έκανε μια μέρα τόσο ξεχωριστή.

Η Ελίζαμπεθ κατέβηκε με προσοχή τη σκάλα, άνοιξε τις

κουρτίνες και το μικρό σαλόνι πλημμύρισε φως. Η τζαμαρία αποκάλυψε την πανοραμική θέα του Γουάιτσαντ Μπέι και πιο πέρα, ακριβώς πάνω από τις στέγες των παλιών ψαράδικων, το απέραντο γκρι του Ατλαντικού Ωκεανού που εφορμούσε και αποτραβιόταν με την παλίρροια. Ένα αεράκι έφερε το άρωμα των λευκών αφρισμένων κυμάτων που έσκαγαν στα ανοιχτά και η Ελίζαμπεθ άκουσε το κροτάλισμα από τις ξύλινες ψαρόβαρκες καθώς λικνίζονταν στον ρυθμό των κυμάτων. Ο Κούκι, ο βρετανικός κοντότριχος γάτος της, γουργούρισε πεινασμένος ενώ τριβόταν στα πόδια της. Η απόκτηση γάτας ήταν μία από τις καλύτερες ευχές του Τομ· η Ελίζαμπεθ και ο Κούκι είχαν απολαύσει δεκαεπτά όμορφα χρόνια μαζί και η παρουσία του συχνά ήταν το μοναδικό πράγμα που απάλυνε την ανελέητη μοναξιά της.

Οι ηλιαχτίδες που έπεφταν πάνω στο γυαλιστερό πλαίσιο μιας κορνίζας τράβηξαν την προσοχή της Ελίζαμπεθ στο περβάζι. Το παιδικό πρόσωπο της Κέιτ την κοίταξε από τη φωτογραφία. Ήταν γλυκόπικρο το συναίσθημα που ένιωσε καθώς θυμήθηκε ευτυχισμένες στιγμές με την κόρη της, πόνεσε στη σκέψη ότι είχε περάσει τόσος καιρός από την τελευταία φορά που είχαν μιλήσει. Πόσο της είχε λείψει! Συγκινημένη επέστρεψε την κορνίζα στο περβάζι και σφούγγισε την άκρη του ματιού της. Δεν ήξερε πώς θα βοηθούσε την κόρη της να συγχωρήσει το μεγαλύτερο λάθος που είχε κάνει ως μητέρα.

«Μάλλον πεινάς, έτσι δεν είναι;» είπε κάποια στιγμή η Ελίζαμπεθ και ανταποκρίθηκε στον καλοδεχούμενο αντιπερισπασμό της χνουδωτής μπάλας που συνέχισε

να τρίβεται στα πόδια της. Η ουρά του Κούκι ορθώθηκε σε ένδειξη εκτίμησης καθώς το χέρι της γλίστρησε πάνω στην πλάτη του χαϊδεύοντάς τον. Η Ελίζαμπεθ έβαλε ένα πιατάκι με ψάρι στο πάτωμα κι ύστερα εντόπισε το μισογεμάτο μπουκάλι σαμπάνιας που είχε βάλει στο ψυγείο το προηγούμενο βράδυ. Αν και δεν είχε καταφέρει να ανοίξει το μπουκάλι που της είχε αφήσει ο Τομ στο κατώφλι πολλά χρόνια πριν, κάθε χρόνο αγόραζε ένα καινούριο μπουκάλι για να πιει στην υγεία τους. Δεν ήταν εύκολο με τα αρθριτικά της, ωστόσο ο φελλός εκσφενδονίστηκε στην άλλη άκρη του δωματίου με δυνατό κρότο. Ο Κούκι ούτε που ζάρωσε. «Μάλλον κουφάθηκες κι εσύ» του είπε γελώντας ενώ γέμιζε ένα ποτήρι σαμπάνιας. Ήταν πολύ νωρίς για ποτό βέβαια και το αλκοόλ απαγορευόταν αφού έπαιρνε χάπια για την πίεση, ωστόσο μια μέρα ήταν μόνο. Έτσι ξεκινούσε πάντα η ξεχωριστή τους μέρα σκέφτηκε καθώς θυμήθηκε την ευχή του 1978: *Εύχομαι να μπορούσαμε να πίνουμε σαμπάνια για πρωινό χαζεύοντας τη θάλασσα.* Κάθε χρόνο η Ελίζαμπεθ προσπαθούσε να εκπληρώνει τις ευχές του Τομ όπως μπορούσε, αλλά κάθε χρόνο συνειδητοποιούσε πως κάποιες πραγματοποιούνταν πιο εύκολα από ορισμένες άλλες.

Η σαμπάνια άφρισε στο ποτήρι και μια κατσαρολίτσα γεμάτη νερό άρχισε να κοχλάζει στο μάτι της κουζίνας. Σε λίγο είχε ετοιμάσει ένα πιάτο με αυγά ποσέ πάνω σε φρυγανισμένο ψωμί. Πήρε ένα μικρό ψάθινο καλάθι από το ντουλάπι δίπλα στο τζάκι και το έβαλε στο τραπέζι, δίπλα στο πρωινό της. Καθώς ετοιμάστηκε να καθίσει να φάει, ένας παλιός δίσκος του Έλβις Πρίσλεϊ ξεκίνησε να παίζει,

μια «γρατσουπισμένη» εκδοχή ενός αγαπημένου της τραγουδιού, ενός τραγουδιού που άκουγε μόνο τη συγκεκριμένη μέρα.

«Α, ναι» αναφώνησε ψαχουλεύοντας ανάμεσα στα μικρά, γαλάζια χαρτάκια που περιείχε το καλάθι ώσπου βρήκε αυτό που έψαχνε. «Καλή ιδέα ήταν αυτή, έτσι δεν είναι;».

Το σημειωματάκι έγραφε το εξής: *Εύχομαι να διάβαζες το ημερολόγιό μου γιατί έτσι θα έβλεπες ότι είσαι στη σκέψη μου κάθε μέρα.* Το ημερολόγιο βρισκόταν ακόμα στο ντουλάπι μαζί με την κλειστή σαμπάνια· εκείνη τη χρονιά είχαν παραδοθεί μαζί με την ευχή. Όπως ακριβώς της είχε πει, η καταχώριση κάθε μέρας αναφερόταν στις σκέψεις του για κείνη. Στο καλάθι απέμεναν άλλες σαράντα οκτώ ευχές, η καθεμία και μια απόδειξη όσων δεν είχαν ζήσει, ενός μέρους της ζωής τους που δεν είχαν μοιραστεί. Αφού διάβασε το ημερολόγιό του, η Ελιζαμπεθ θέλησε να τον βρει και να του πει ότι ήταν λάθος που δεν ήταν μαζί. Την εμπόδισε όμως η ίδια η ζωή, γιατί δεν θα ήταν δίκαιο. Ήταν παντρεμένος, και στην ουσία το ίδιο ήταν και εκείνη, επομένως, δεν θα μπορούσαν σε καμία περίπτωση να είναι μαζί. Παρ' όλα αυτά, δεν της ήταν εύκολο να αποδεχτεί ότι υπήρχαν τόσα πράγματα που δεν είχαν μοιραστεί, κυρίως όταν σκεφτόταν και τη δέσμευσή του να τηρεί την υπόσχεσή του κάθε χρόνο· οι ευχές και τα δώρα την έκαναν να αναρωτιέται πώς θα ήταν η κοινή τους ζωή αν είχαν μείνει μαζί.

Ο Τομ ήταν ο πρώτος της έρωτας, ο μοναδικός της έρωτας, ο άντρας που δεν θα ξεχνούσε ποτέ. Όταν ήταν με εκείνον, ένιωθε τόσο πολύ ο εαυτός της, που όταν έφυγε, ήταν σαν να πήρε ένα κομμάτι της μαζί του. Γι' αυτό ανυ-

πομονούσε τόσο πολύ για αυτή την ημέρα· τα ετήσια δώρα του ξυπνούσαν αυτά τα κομμάτια του εαυτού της και για πολύ λίγο κάθε χρόνο ένιωθε πως γινόταν πάλι εκείνο το κορίτσι που ερωτεύτηκε πολλά πολλά χρόνια πριν.

Έσπρωξε το άδειο πιάτο της και σηκώθηκε, ένωσε το κεφάλι της ανάλαφρο, τυλιγμένο σε μια γλυκιά ζαλάδα ενθουσιασμού. Ο Κούκι είχε επιστρέψει στο αγαπημένο του σημείο, ένα μικρό καλάθι σε ένα από τα παράθυρα, όπου μπορούσε, όποτε είχε διάθεση, να φανταστεί ότι κυνηγούσε ντόπιους γλάρους χωρίς να το κουνήσει από τη θέση του. Για την ώρα, έδειχνε ικανοποιημένος από το λουτρό του και ετοιμάστηκε να κοιμηθεί. Η Ελιζαμπεθ ξανάβαλε την ευχή στο καλάθι και ύψωσε το ποτήρι.

«Στην υγεία μας» είπε με το βλέμμα της στον Κούκι, αλλά τη σκέψη της στον Τομ. Τα μάτια της τρεμόπαιξαν γυρίζοντας προς την πόρτα· να κοιτούσε από τώρα; Ο ενθουσιασμός φούσκωσε μέσα της σαν πελώριο μπαλόνι. Μολονότι ήξερε ότι δεν ήταν γραφτό τους να ξανασμίξουν, πάντα αναρωτιόταν αν μια μέρα θα της χτυπούσε την πόρτα και θα στεκόταν απέξω με τον κρόκο στο χέρι. Ειδικά φέτος, την πεντηκοστή και πιο σημαντική χρονιά, κατά την άποψή της. Φέτος αυτή ήταν η ευχή της, να τον ξαναδεί. Ωστόσο, αν οι ευχές ήταν το μόνο που μπορούσαν να έχουν, της αρκούσε που ήξερε ότι δεν την ξεχνούσε. Και υπέθετε πως έτσι τουλάχιστον δεν χρειάστηκε να περάσουν ποτέ τα δύσκολα χρόνια του γάμου, τις διαφωνίες και τις απογοητεύσεις που έβλεπε να βιώνουν τα φιλικά της ζευγάρια. Αντιθέτως, αυτοί έμειναν για πάντα νέοι και η σχέση τους μια σχέση αιώνιας ελπίδας.

Άφησε το ποτήρι της σαμπάνιας στο τραπέζι και πήγε στην πόρτα. Η ανυπομονησία της είχε χτυπήσει κόκκινο, δεν άντεχε άλλο. Το κλειδί γύρισε στην κλειδαριά με ένα κλικ και το χερούλι έτριξε καθώς το τραβούσε. Μια θαλασσινή ανεμοσυρμή σήκωσε τις άκρες της μεταξωτής ρόμπας της καθώς άνοιξε την πόρτα και ο παγωμένος αέρας της έκοψε την ανάσα όπως χαμήλωσε το βλέμμα στο σκαλοπάτι. Παρά τις ελπίδες της όμως, παρά τις προσδοκίες της και όλα όσα αντιπροσώπευε γι' αυτή η άφιξη του δώρου του, όταν κοίταξε στο κατώφλι δεν υπήρχε ούτε ίχνος από λουλούδι ή ευχή. Φέτος το σκαλοπάτι ήταν αδειανό.

Τότε

Ο υπόκωφος γδούπος από τις μπότες του πατέρα της στην εσωτερική σκάλα ξύπνησε την Ελίζαμπεθ. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Έξω, το σελάγισμα του φεγγαρόφωτου έσπαγε το σκοτάδι του ουρανού καθώς πάσχιζε να βρει ένα άνοιγμα στα σύννεφα. Δίπλα της το ρολόι έδειχνε λίγα λεπτά μετά τη μία τα ξημερώματα. Κάπου στο βάθος μια πόρτα βρόντηξε, ακολούθησε ο ήχος ενός σιγανού κουδουνίσματος. Φωνή ήταν αυτό που άκουσε, φώναζε κάποιος; Παραμέρισε τα σκεπάσματά της, πήδηξε από το κρεβάτι και πλησίασε στο παράθυρο. Κοιτώντας με προσοχή έξω στον δρόμο, είδε τον πατέρα της να τρέχει από το σπίτι τους με κατεύθυνση τη θάλασσα. Τα παπούτσια του ήταν λυτά, οι γαλανόλευκες ρίγες της πιτζάμας του τρεμπόιζαν κάτω από το παλτό του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που αναγκαζόταν να φύγει έτσι βιαστικά, ωστόσο, ακόμα και στα πιο επείγοντα

περιστατικά έβρισκε χρόνο να ντυθεί. Ήταν αδιανόητο να βγει από το σπίτι με τις πιτζάμες.

Η Ελίζαμπεθ έχωσε τα πόδια της στις παντόφλες και άνοιξε την πόρτα του δωματίου της. Τώρα που είχε φύγει ο πατέρας της, η ευθύνη φροντίδας της μητέρας της περνούσε σε εκείνη. Μπορεί να ήταν μόλις δεκαεπτά ετών, αλλά ήξερε πως η μητέρα της δεν έπρεπε να ξυπνήσει μόνη. Απέναντι, μια λεπτή φωτεινή λωρίδα γλιστρούσε από τη μισάνοιχτη πόρτα της κρεβατοκάμαρας των γονιών της, το μοναδικό φως στο κατά τα άλλα θεοσκότεινο σπίτι.

«Μαμά» φώναξε η Ελίζαμπεθ καθώς περπατούσε στο κεφαλόσκαλο. Προσπαθούσαν να μην την αφήνουν ποτέ μόνη από τότε που η σύγχυση είχε γίνει πια μόνιμη κατάσταση, έναν χρόνο πριν. Παρ' όλα αυτά, υπήρχαν πάντα και απρόβλεπτες στιγμές που δεν βρισκόταν κανείς κοντά της, όπως εκείνη τη νύχτα. Αλτσχάιμερ αποκαλούσε ο πατέρας της τη συγκεκριμένη νόσο. Το όνομα δεν έλεγε κάτι στην Ελίζαμπεθ, ωστόσο τη μισούσε αυτή την αρρώστια. Μόλις τον προηγούμενο μήνα είχαν βρει τη μητέρα της να προσπαθεί να βγει στα ανοιχτά με τη βάρκα, χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα πού βρισκόταν και τρομακτικά απροετοίμαστη για αυτό που θα αντιμετώπιζε αν τα κατάφερνε. Η κατάστασή της επιδειωνόταν μέρα με τη μέρα· η παρουσία της στην οικογένεια έμοιαζε με βράχο που σιγά σιγά τον ροκανίζει το ανελέητο ράπισμα των παλιρροϊκών κυμάτων.

Μικρές Ευχές

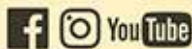
*Ποτέ δεν είναι αργά για μια αγάπη
που δεν πρόλαβες να ζήσεις...*

ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΑΣΕΙ ΠΕΝΗΝΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ από τότε που η Ελίζαμπεθ ερωτεύτηκε τον Τομ, αλλιώς και από την τελευταία φορά που τον είδε. Δεν έπαψε ποτέ να τον αγαπά, και είναι σίγουρη πως και εκείνος νιώθει το ίδιο. Το μαρτυρά ο μικρός γαλάζιος κρόκος που της στέλνει κάθε χρόνο μαζί με ένα σημείωμα που ξεκινά με τη λέξη *Εύχομαι*... Καθένα από τα πολλύτιμα αυτά σημειώματα είναι και μια μικρή ευχή για κάτι που δεν μοιράστηκαν, για μια ζωή που δεν μπόρεσαν να ζήσουν.

Να όμως που, στην πεντηκοστή επέτειό τους, η Ελίζαμπεθ δεν βρίσκει κανένα γαλάζιο λουλούδι έξω από την πόρτα της και φοβάται πως κάτι έχει συμβεί. Με την αγωνία να την κατακλύζει και με τα συναισθήματα που κρατούσε κλειδωμένα μέσα της ολόκληρες δεκαετίες να την εμπυχώνουν ξεκινά να ανακαλύψει τι συνέβη στον Τομ.

Η Ελίζαμπεθ γνωρίζει ότι δεν της απομένει πολύς χρόνος και βάζει ως σκοπό να πραγματοποιήσει όσο το δυνατόν περισσότερες από τις ευχές που τις έστειλε ο Τομ μαζί με τα λουλούδια. Μόνο που φοβάται ότι με τις προσπάθειές της θα αποκαλυφθεί το φοβερό μυστικό που κρατούσε μια ολόκληρη ζωή...

*Μπορεί να συνεχίσει να κρύβει την αλήθεια ή θα βρει
το κουράγιο να εκπηλώσει, επιτέλους, τα όνειρά τους;*

www.minoas.gr

9 786180 216127
ISBN 978-618-02-1612-7

ΚΩΔ. 35240